

hvilker dem at skaffe til Veje, men til Leveringen af disse Heste og Vogne har de 24 Timers Frist. I Løbet af det Tidsrum skal de møde et Sted indenfor vedkommende Amtsraadsreds — for Københavns Vedkommende er det i selve København — med et betydeligt større Antal, end der skal bruges, og en Kommission skal saa af de mødte Heste udtage dem, som vedkommende Kommune skal stille. Alt dette tager Tid. Naar de saa er udtagne, skal de vurderes af en Vurderingskommission, som er udnævnt af Amtsraadet. Det ligger i Sagens Natur, at der let vil hengaa et Døgn med denne Udtagen og Vurdering af Hestene. Derefter skal de sendes til det Sted, hvor man har Brug for dem, og dermed gaar let et tredje Døgn. I Virkeligheden vil der i heldigste Tilfælde gaa 2 Døgn og muligvis 3 Døgn med en Mobilisering, naar man skal bruge den gældende Lov. Dette er selvfølgelig ganske forældet, og jeg kan ikke se rettere, end at det har været aldeles nødvendigt for den højtærede Forsvarsminister at fremlægge et Forslag til en anden Organisering af hele dette Forhold.

Det foreliggende Lovforslag er for saa vidt bygget paa de ældre Bestemmelser, som det hviler paa det Grundlag, at enhver Ejer af Heste og Vogne er pligtig til i Tilfælde af Krigsberedskab at aflevere de Heste og Vogne, som der gøres Forandring paa, naturligvis efter de nærmere Regler, som er foreskrevne i Lovgivningen. Paa dette Grundlag bygger det foreliggende Lovforslag ogsaa. Men med Hensyn til den Maade, hvorpaa man skal gaa frem, foreslaas der ret betydelige Forandringer af det bestaaende. Hidtil har det været de kommunale Raad, der efter Ordre fra Indenrigsministeriet har udsat de Heste og Vogne, der skulde benyttes. De har haft Forpligtelse til at gøre det og til at sørge for, at Heste og Vogne kom til Stede paa det Sted, hvor det var angivet, at de skulde møde. I dette gør man en Forandring, idet man overfører dette Hverv til Krigsministeriet, dog saaledes, at Kommunalbestyrelserne skal være Krigsministeriet behjælpelige. Jeg antager, at de ogsaa maa være med til at udpege de fornødne Heste og Vogne. Saa vidt jeg kan forstaa, vil det ellers gaa til paa den Maade, at Krigsministeriet nedsætter en eller flere forhaabentlig mindre Kommissioner, der indenfor hver enkelt større eller mindre Del af Landet udpeger de Heste og Vogne, der skønnes at være Brug

for. Men man gør den Forandring, at man fremtidig ikke alene udpeger dem, men tillige fastsætter, hvilken Betaling der skal ydes, naar Hestene og Vognene skal leveres i Tilfælde af Krigsberedskab. Fastsættelsen skal foregaa paa den Maade, at den samme Kommission, som udpeger Hestene og Vognene, forhandler med Ejeren om, hvad der skal betales, og i Lovforslaget fastsættes det under Hensyn til, at det vil blive forholdsvis snævre Egne, der kommer til fortrinsvis at levere de nødvendige Heste og Vogne, at de skal have en rigelig Pris, som kan være 20 pCt. højere end det, som Kommissionen skønner er Værdien. Men ved Siden heraf har Ejeren Ret til at forlange en Vurdering, og det foreskrives i Loven, hvorledes denne skal foregaa.

Denne Ordning muliggør, at i Tilfælde af Krigsberedskab kan Hestenes og Vognenes Ejer faa Tilsigelse til øjeblikkelig at møde paa Alarmeringspladsen med deres Heste og Køretøjer. Derved bliver det muligt, at saa snart en Afdeling er mobiliseret og muligvis skal afmarchere til et andet Sted, kan Trænet følge umiddelbart efter. Det er Hensigten med Loven.

Enkelthederne skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det kan naturligvis være, at man kunde finde en Ordning, der gav de kommunale Raad større Myndighed. Maaske mange vil finde, at de kommunale Raad ikke alene bedre var i Stand til at udpege Hestene — det vil de sikkert være, fordi de har Personalkendskab —, men at de ogsaa skulde vælge Vurderingsmændene. Denne Ordning vilde dog blive noget ensidig, og jeg tror, man har truffet det rette med Hensyn til Vurderingskommissionen, naar man har foreslaaet, at Krigsministeriet skal udnævne eet Medlem, medens den stedlige Kommunalbestyrelse og Amtsraadet hver skal sende eet Medlem. Kommissionens Sammensætning bliver derved saa alsidig, at jeg tror, der kan være Sandsynlighed for en virkelig god Vurdering, som baade Ejerne og Staten er tjent med. Det kan jo være, at der vil være et og andet Punkt — det tror jeg, der er —, hvor der tiltrænges en Ændring. Herpaa skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind ved denne Lejlighed, idet jeg forudsætter, at Lovforslaget vil blive behandlet videre i et Udvalg. Jeg skal anbefale Lovforslaget til Fremme, og jeg kan tiltræde det Ønske, den højtærede Minister ved Fremsættelsen af Lovforslaget udtalte, om en hurtig Behandling.